Anda Cadariu

lovem@il project

Databaas 020 776 99 78

LiterNet.ro

2005

COLECȚIA Mozaic

lovem@il project

Anda Cadariu

Copyright © 2005 Anda Cadariu
Toate drepturile rezervate.
Imagini: http://www.urbanhautecouture.net (foto: Vlad Nanca - Bucureşti, Marteen - Amsterdam, Eike Menijn - Berlin)

Redactori: Răzvan Penescu - rpenescu@liternet.ro
Geta Rossier - grossier@liternet.ro
Editor format .pdf Acrobat Reader Iulia Cojocariu - icojocariu@liternet.ro

© 2005 Editura LiterNet pentru versiunea .pdf Acrobat Reader

Este permisă descărcarea liberă, cu titlu personal, a volumului în acest format. Distribuirea gratuită a cărţii prin intermediul altor situri, modificarea sau comercializarea acestei versiuni fără acordul prealabil, în scris, al Editurii LiterNet sînt interzise şi se pedepsesc conform legii privind drepturile de autor şi drepturile conexe, în vigoare.

ISBN 973-8475-69-4

Editura LiterNet
editura.liternet.ro | office@liternet.ro

1. green

greenandwhitewizard@greenandwhitewizard.com nu ştia că el era vastforests@vastforests.com. Nici că era înnebunit după ea. Deşi se credea omniscient, omniprezent, imanent, greu ajungea la perfecţiune, care, orice s-ar spune, presupune şi un pic de spontaneitate. Aflat cam în etate pentru un viitor student eminent, îşi dorea totuşi să atingă acest statut. Că altfel, kaput. Şi pe deasupra, pe lîngă că supărat părea, excentric se îmbrăca, o mai întîlnise şi pe ea. Lucru care-l cam stresa.

Căci o cunoscuse într-un moment atît de dement, cînd demonismul lui infantil abia se bătea în ciment cu pilonii unei ideologii prefabricate. Şi-a trebuit

să apară ea, să le dea peste cap pe toate.

Simţindu-l fragil în al vieţii vînt şi nesigur pe acest pămînt, ea se gîndi să-i dea un scop, să-i pună muzică pop, să-i cumpere îngheţată îngerească de căpşuni, să-l plimbe pe-ale raiului păşuni. Dar vast o supuse unui şoc – cel al tristei muzici rock, care, de la primele acorduri, făcu îngheţata să se topească, păşunile să se ofilească şi pe ea să se împleticească. Însă, cu siguranţă (ca atunci cînd ştii că eşti treaz dimineaţa, fiindcă stai desculţ pe faianţă), cu certitudine (ca atunci cînd identifici într-un discurs o platitudine), ei bine, cu siguranţă, cu certitudine, cu tot ce se poate imagina că un om ar putea vreodată avea, un lucru el ştia: că situaţia cerea un mod de a se rezolva.

Situaţia era una săltăreaţă. Şi uşoară defel: green nu ştia că era *el* cel care

noaptea o suna, în receptor îi gîfîia, pe scări zambile-i presăra, sacul de box i-l săruta, geaca de piele şi-o rupea, urechea stîngă şi-o muşca (atît de tare, încît van gogh se credea), apoi cu ea în dinţi venea şi covoraş i se-aşternea.

Dar, din fericire, al nostru vastforests era un inteligent posesor de strategie. Şi, ca lucrurile clare să fie, îşi luă inima în dinţi (după ce lăsă urechea stîngă pe noptieră, apoi cu scotch o lipi la loc, să nu aibă inima vreun şoc) şi, într-un moment cînd era ieşit din minţi, îi scrise ei. Un e-mail complicat - abstractizat. Însă cum era închis la suflet ca idiotul de dostoievski (editura minerva, bucureşti, 1968), stilurile celor doi semănau, iar computerul ofensat de necontemporaneitatea neinternetizată a unei astfel de scriituri, făcu figuri: mail-ul ăsta nu-l trimit. Du-te-n start menu şi intră-n programul lovem@il

project. Vei găsi şablonizare pentru orice abordare. Clipi din beculeţ şi-l făcu nătăfleţ. Pe bună dreptate.

2. vast

vastforests@vastforests.com nu ştia că, din moment ce ea se numea greenandwhitewizard@greenandwhitewizard.com, detesta necunoscuţii. Putea să fie preşedinte; dacă ea nu-l cunoştea, însemna că n-are minte. Cînd primi mesajul lui, fu tentată – şi nu era prima dată – să creadă – ca o neroadă – că-i ceva suspect – de la un astfel de nedeştept – şi e-mail-ul să-l beştelească (la Recycle Bin), înainte să-l citească. Ceea ce nu se întîmplă deloc, fiindcă vast avu noroc şi ei i se păru că pe undeva miroase a îngheţată de căpşuni şi a verzi şi

largi păşuni... Într-un moment de - ahem! - neatenţie, green deschise mesajul şi îl citi. Indiscreţi nu vom fi. Rezumăm cît putem, cert e că acolo veghea un golem, pentru că stilul îi păru cunoscut şi mail-ul la Favorites fu trecut. Computerul ei semnală succesul şi-l sărbători împreună cu al lui, pe un site de agrement efervescent. (Era pentru cele două calculatoare o primă întîlnire informală, care avea să ducă la o pasiune criminală...)

Dacă o luăm pe green din rîndurile de mai sus şi o aducem aici, vom vedea că stă ca pe-un arici. Şi el şi ea fierbeau. El de nerăbdare, ea de curiozitate. Sări de pe scaunul care scheuna fiindcă o regreta: „De ce trebuie să pleci fix acum, cînd luam şi eu o formă debordantă...?”. green îl privi cu condescendenţă - hm! - şi-şi băgă discheta-n geantă.

Se duse la şcoală – o catastrofă socială – şi se făcu în două ore mai deşteaptă. Ştia că vast o aşteaptă – mail-ul lui era cu privire la o întîlnire.

El întîrzie şi ea se plimbă pe-acolo-n disperare – prea mult soare. Cînd, în sfîrşit, apăru şi el, se văzu că era chiar plouat: „Calculatorul… mi s-a virusat!”. Grăbiţi, plecară spre adăpostul lui precar, ornat într-un stil barbar: un scaun, o masă, şi, deasupra ei, ce simbol!: o coasă. (Aşa era el – deşi mititel, se dădea mare rockeraş, n-avea nici un umeraş, umbla numai în blue-jeans şi numai cu părul prins.)

În macabrul coridor, sclipea un calculator... Se deplasa spre toaletă, căci hardul lui (de fapt al ei, căci era o *ea* – calculatoarea sa) nu digerase ceva ce el îi instalase. Acest vastforests, care îi era proprietar, îi pusese de mîncare într-un

bol. Şi-n loc de apă... formol. Aha! - detectă green, privind monitorul ciuruit - a adormit! Fiindcă aproape l-ai otrăvit. Computeraşul supărat îi confirmă spusele. Cu un lătrat.

3. D@

greenandwhitewizard@greenandwhitewizard.com ar fi vrut să-l certe pe vastforests@vastforests.com. Să prefere totuşi flautul unui trombon?... Doar avea şi el un sufleţel, să încerce, deci, să-l moralizeze într-un *anume* fel.... Da' ce, era miel, să experimenteze pe el psihologia copilului, crocodilu' nilului, mănuşa de box, metoda super-rapidă de a paşte şi de a mînca îngheţată în acelaşi timp?

D@.

Între timp, calculatoarea – Noty o chema – se răcorea. Încet, încet, va digera. Se va salva. Ajunşi ei lîngă vană, unde calculatoarea vărsa dischete, green îi ţinu lui vast un discurs-caravană, colorat ca un bazar, ultraplin de etichete. Apoi, îi sună mobilu-n buzunar. O apela calculatorul ei – care era un *el* (căci *anima* şi *animus* n-au fost inventate de-un tembel) şi nu era leneş defel. Locuia pe-un site retras, periferic (www.NotyandPretzel.com), cu prietena lui care-l lăsase-n întuneric. Sunase, pentru că aflase – de pe site-ul poştal care era deschis numai la şapte dimineaţa (dar el era un tip matinal) – că Noty a lui nu plecase, ci era virusată, peste vana lui vastforests aplecată. Emoţionat, o întrebă

pe green dacă tastatura *ei* mai strălucea. Şi monitorul?... mai clipea?...

greenandwhite se sperie. Noty-ncet îşi revenea, dar vocea din mobil murea. Cînd auzi un slab „altefpatru, ... ef unu... ef unu...” se ridică de pe scaun (la care se uită urît, pentru că şi acesta se pregătea să protesteze) şi, fără alte paranteze, deschise uşa şi fugi, să vadă cu al ei ce-o fi.

În urma ei un gîfîit, însoţit de-un clickăit, o făcu să se oprească şi-un taxi să necinstească. vast şi Noty o urmară şi-n maşină se-aruncară. Se foiau cu spor toţi trei, gînd la gînd: *Ce-o fi cu-al ei?!*

... vastforests deschise uşa şi rămase complexat: faţă de cocioaba lui, casa ei era palat. În primul rînd, era curat. Nu lipsea nici frigiderul, mergea şi caloriferul. Un covor kaki zăcea pe parchet. Se lăfăia. Şi pe el – ceva minuscul,

strălucind vag a crepuscul. Pe vast îl miră un pic; totuşi, nu spuse nimic, nedorind ca viaţa ei s-o mai polueze, disturbeze, macereze.

Nimeni nici click nu mai spuse: Pretzel al ei dis-pă-ru-se de pe masa cea mai mică, unde stătea de-obicei printre brăţări şi (pe lîngă Gucci, Arden, Dior!) cercei. vastforests se-ndreptă spre bucătărie, să caute o farfurie sau mai degrabă un pahar - îi era ruşine să plîngă-n buzunar. Cum puse piciorul pe-al bucătăriei covor, dădu de calculator: zăcea răsturnat pe spate, cu monitorul încruntat şi cu mouse-ul într-un borcan blocat. Între monitor şi tastatură (cu alte cuvinte, în gură), ţinea un CD-ROM care fusese al prietenei sale şi pe care-l venera - de poză electronică-i slujea.

vast, puţin cam siderat, peste el stătea plecat. Era din nou pe punctul de a

plînge, cînd simţi că ceva-l strînge de un deget. Un cablu îl conduse spre podea şi-l făcu să dea de o pată de cerneală care cursese, debordantă, din cartuşul de la imprimantă. Se gîndi, se întrebă, apoi încet apăsă butonaşul grená ce imprimanta o pornea.

După o drastică zguduire, vastforests îşi veni în fire, chiar la timp ca să se mire: imprimanta îi zîmbea şi din ea hîrtii scotea. Luă o coală şi citi cu ochii săi aurii:

4. @jutor!

„...Altefpatru, ef unu, ef unu. Nervii mei de silicon sînt acum noroi-beton. Ea s-a dus şi m-a lăsat, într-o cadă-a vomitat. Dacă moare-n vreo parcare, eu ajung

pe-un site-ospiciu. Mouse-ul tare rău mă doare, monitoru-i un supliciu. Nu mai pot trăi aşa, RAM-ul nu mai are sens, haideţi faceţi-mi ceva, sau rămîn cu hard-ul şters. Mă consum şi simt că vine un shut down etern spre mine. Circuitele mă dor, de dor am să mă omor... Simt că-mi zboară procesorul, tastatura s-a blocat, nu-mi merge ventilatorul, mă transform într-un aluat. Mă topesc, mă duc, cu bine... un cip a sărit din mine... altefpatru... ef unu..."

5. @

vastforests îşi aminti de lucirea ce-o zărise pe covorul ei kaki, la intrarea în palat: E un cip! L-am rezolvat!

Între timp, pe o sofa, green plîngea şi-nnebunea. Însă el intră, galant, oferindu-i un calmant. După care-i rezumă ce-i spusese imprimanta. green pe loc se lumină şi sorbi discret din Fanta. În genunchi examinară tot covorul. Îl scanară.

Noty, laptop performant, arborase cu tristeţe un screensaver cu trei feţe. Pe prima era un mouse care clickăia non-stop pe un ritm dement de house, combinat cu unul pop. Pe a doua, lent dansa un performant Nokia. Iar pe-a treia... sfinte RAM! Digital-ambiental, Pretzel al ei, cel fatal, îi cînta padam-padam, *des je t'aimes, je t'adores de juillet*, ca şi cum edith piaf ar fi renăscut din praf.

Era prea mult pentru Noty - bateria o lăsa; prin urmare, scheuna. Se simţea

chiar indecentă şi-ar fi vrut un ceai de mentă şi un cablu de reţea. Însă, vast n-o auzea. În fine, fiind în criză, se băgă singură-n priză. Acum nu se mai mişca şi pe vast nu-l mai vedea. Asculta cum îşi vorbesc, dar - pe bune, nu glumesc! - nu mai pricepea nimic, o băgaseră în ceaţă. Scurt, dădu în bulimie şi-ntr-un vas plin cu dulceaţă.

green şi vast găsiră cipul. Era o bijuterie. Filigrane, circuite, structură de simfonie (nu patetică, pentru că nu coincidea cu starea lor de spirit). green îşi luă calculatorul şi-l plasă pe un birou. vastul se simţea erou. Cipul îl lipi la loc (cu scotch-ul pe care îl folosise să-şi lipească urechea stîngă, mai demult) şi aşteptă ca un pui pe foc. Nu se întîmpla nimic, de cinci minute, pînă cînd se hotărî să strănute. (green era îngrijorată: „Nu mai porneşte odată?!") vast, crocant deja de

rușine, se simțea prea puțin bine. Plecă ochii în pămînt și, drept urmare, se uită bine la calculator. Îl apucă un rîs devorator, revelator: pe carcasă strălucea, roz-bombon, un buton. (Vrei să calculatorești? Trebuie să-l și pornești!) green și vast se bucurară, cu nădejde apăsară...

...tot nimic. Era de rău. Sub vast, se căsca un hău. green plîngea iar pe sofa: „Mi-am pierdut memoria! Tot ce am era acolo: cărți, eseuri, proze scurte!". (Chiar și un roman avea, scris mărunt, pe pagini multe!) "Mail-uri de la derrida, poze cu françois lyotard, toate le aveam pe hard! Mai aveam și-un mail pe care n-am putut sa ți-l trimit... lovem@il project se numea, după un program țicnit! Nici măcar nu-l terminasem, era foarte complicat... Nu mai știu... *recovery process...* oare mi l-am instalat?!"

Fanta fu înlocuită cu un Murfatlar eteric, ce pe green avea s-o scoată imediat din întuneric. Cînd, amestecat cu lacrimi, în pahar se repezi, vinul desenă un @ pe cristalul fantezi. vast îşi înecă amarul într-un tort de ciocolată. Cu multă delicateţe, îl înghiţi dintr-o dată.

6. versus

Deprimată şi tăcută, în durerea ei acută, micuţa calculatoare tricota în circuite: „Pretzel! Doare? Dacă moare?! Trebuie să fac ceva!”. Şi, pe cînd se apleca (pentru a se oglindi în monitorul lui negru-gri), observă un cablu scurt, într-un borcan de iaurt. Îl luă repede-ntre taste (adică în dinţi, desigur) şi fugi cu el la vast, care fluiera distrat, simţindu-se un ratat.

Gudurîndu-se puţin pe lîngă sticla cu vin, reuşi să implanteze cablul lîngă un sertar care, în al său sumar, includea trei piuneze. green şi vast săriră – iar! – fericiţi cum au fost rar: „Mufa cablului de-aici are formă de arici! E limpede prin urmare: lipsa cablului îl doare!”.

Căutară mult şi bine, pînă locul i-l găsiră între alte circuite cu finalităţi divine. Tremurau toţi trei de frică: dacă greşim şi se strică? Tensiunea s-a mărit: pericol de scurt-circuit!

green se chinuia teribil să nu plîngă audibil. O emoţie cumplită o-ncălzi ca pe o plită (electrică – în opinia ei aragazele sînt ineficiente).

„Nu mă uit!” – ţipa isteric, cît trei pui mici pe-ntuneric. Cablul locul şi-l găsise, dar, ca orice e din plastic, întîlni un sfîrşit drastic: totul fusese degeaba,

nu vroia să-şi facă treaba... vast se scurse graţios pe covorul cel pufos şi cu capul aplecat, îşi şopti din nou: „Ratat!”.

Peisaj: zoom-out, zoom-in: green şi vast... nu: vast şi green, Pretzel, Noty şi tăcerea. Supărarea şi durerea. Filosofic, vastul spuse, după trei ore de tuse epistemologică: „Măi copii, consider că...”. Însă nimeni nu mişcă. green dormea (chiar sforăia, dar nu spuneţi mai departe... Nu se poate să se ştie că asta făcea green a mea. Înţelegeţi... ţin la ea, şi are-o biografie. Să nu spuneţi despre ea nici că-i plac serile-n doi, strugurii şi supa-cremă, nici că citeşte dilema, cîteodată, şi caţavencu pe ascuns. Să nu spuneţi nici că vast are în calculatorul lui poze din desenele animate cu courage, the cowardly dog şi nici că ei doi vor să facă o fundaţie, care să se numească pigart. Nimeni nu trebuie să afle că, uneori, în loc

să înveţe, se joacă cu Pretzel şi Noty jocuri de strategie şi, ca lucrurile clare iar să fie, pe cei care-aţi citit ce-am mărturisit aici, cu greutate dintre multe aparate, prin cuvinte greu codate, doar atît vă rog să ştiţi: că şi voi, *toţi,* sforăiţi.)

Noty era pe stand-by, green visa un vis cu cai. Numai vastul, chinuit, măsura camera largă, cu un pas mic şi-ndrăcit, convenţia vrînd s-o spargă. Şi fiind el cam nervos, recita privind în jos. (Învăţa din iliada pentr-un seminar, la şcoală. green îl luase pe bukowski, o lectură capitală.)

N-ar fi fost prea convenabil să cheme reparatorul. Pentru că green chiar ura să-i atingă cineva, şi c-un pai, calculatorul. Refuzînd însă-ajutorul, cum aveau ei să-şi mai scrie lovem@il-uri? N-aveau hîrtie! Dar oricum nu foloseau ustensile învechite ca să-şi spună ce simţeau. Apărea dihotomia: lovem@il-ul versus hîrtia.

7. Pretzel: circuite, harduri, ramuri

Nu se poate, nu-i corect! Şi eu sînt un tip deştept! - vastul hotărî pe loc: Îl repar sau mă declar, pentru green, un streptococ, lamentabil organism suferind în lumea mea de minimalism sadea. Pretzel se va redresa, altfel green va detesta chiar şi amintirea mea!

green (prin somn): Nu-i chiar aşa...

vastu-ncet se îndreptă spre biroul unde Pretzel agonia-şi prelungea. Inima-n dinţi iar şi-o luă. Şi analiză atent spatele carcasei albe, unde circuite-n salbe se linşau înghesuite. Scormoni cu-nfrigurare. Pretzel se ţinea chiar tare. (Ştiţi şi voi - firesc să doară, cînd cineva ne repară circuitele stricate din carcasele uzate pe care le îngrijim, cum credem sau cum mai ştim.)

vastul se uită la hard, se uită la monitor, uită pin-ul de la card şi atunci îi pică fisa: „Ce să ne mai complicăm? Că doar nu stăm să extragem pixelii din mona lisa. Circuite, hard-uri, ram-uri. Este clar ca heliu-n soare: Pretzel are-o foarte mare problemă de-alimentare.”. (Oare?!...)

Ascuns bine-n debara, în timp ce green... sforăia, domnul calculatorist în creştet se scărpina şi-n surdină se-ntreba: cum de n-are fata asta nici un cablu de rezervă? Brusc, sări prea plin de vervă, se lovi de-un raft apatic, cu aspect citoplasmatic, care sparse beculeţul, aprins doar pentru o clipă, în căpşorul lui aparte, ameţit acum de frică.

Spart el însuşi în bucăţi, vast se asamblă cu greu. Din greşeală, îşi fixase ochiul stîng sub sternocleidomastoidian, însă, cum se lămurise că avea SOLUŢIA,

se grăbi să-l reaşeze în orbita lui de xilitolpolietilenăxilan.

După ce îşi reveni, avîntat ca un dragon cu pupile de neon, la Noty se repezi. Deşi ea visa demult romantisme de duzină (era un biet Pentium II, nu era ea de vină!), vastforests n-o menajă: o uni rapid cu Pretzel printr-un cablu special, cu aer arhetipal, şi în coduri încifră o căsătorie care - spera vastul tremurînd - îl va duce, în curînd, pe Pretzel la vindecare.

Aşa care va să zică, în paroxistica-i frică, devenise genial şi-şi dăduse seama - cică - de motivul pentru care, Pretzel se-ndrepta veritginos spre un site-spital faimos. Nu era alimentarea. Nu era nici sfîntul RAM, hard-ul, cablul, circuitul; nici măcar nu era cip-ul.

8. Noty & wagner

Era clar ca java applet: *green şi al său lovem@il project!* Îşi aminti vag de felul în care-i scrisese mail-ul cu privire la prima întîlnire - cum Noty îl refuzase şi-un program îi indicase. lovem@il project se numea... şi green sigur îl ştia...

Scrisul ei acţionase ca un virus în sistem. Codul ei se stilizase şi apoi uşor intrase cu-al lui într-un tandem cu efecte chiar nocive, în sisteme maladive. Pasiunea pentru Noty se codase-n subsisteme, suprapuse - toate! toate! peste literare teme, abordate chiar de green în *al său* sistem divin.

Pasiunea arzătoare virusează, devastează. Însă o căsătorie... boala asta o reglează - credea vast -, o linişteşte. Cînd iei două componente compatibile şi lente (că doar nu-i nici unul server), ai de-a face cu-o reţea, iar sistemul

cuminţeşte pasiunea ce mocneşte.

vastul avu o surpriză, cînd băgă Pretzelu-n priză. Nu avu nici pe departe o reacţie cuminte. Ci, alimentat de Noty, în scîntei porni, dement. wagner se-auzea din boxe, gingaş ca un compliment.

green sări şi ea ca arsă. Visase o mare farsă: c-avea memoria ştearsă. (Asculta prea mult pink floyd, cînd citea din tata freud). vastul tocmai procesa – cam trei mega pe secundă. Gînditor, se aşeză lîngă ea pe canapea. „Dragă green – o linişti –, Pretzel al tău e intact. Am crezut că un contact nu mergea de nici un fel. N-a fost asta. Zic: e cip-ul! Asta chiar era posibil. Nu, cînd colo, nici poveste să urcăm pe-aceste creste de tehnologie vie. Apoi, m-am gîndit la soft-uri – că ceva nu-i compatibil. Vai, îmi e tare ruşine şi mă simt foarte penibil c-am gîndit

aşa ceva. Atunci e memoria! L-a părăsit Sfîntul RAM! Nu-i nici asta... Habar n-am.

Dragă green, ţin să te-anunţ că, deşi nu e credibil - nici măcar Aristotel, care-n nas avea cercel, n-ar spune că-i plauzibil -, Pretzel a înnebunit. Am umblat la codul lui - cu grijă, nu m-am pripit! - şi am adunat acolo, între el şi Noty, care - un miracol! o minune! - l-a adus la funcţionare.

Adunînd eu între coduri, împărţind cu lovem@il project, şi atent cu ochii-n şaişpe... mi-a dat trei virgulă paişpe, număr simplu, infinit! N-a fost un scurt-circuit. Ăştia s-au îndrăgostit. Nu pot unul fără altul. Dacă nu-i legi în reţea, Pretzel deloc nu porneşte, Noty RAM-ul terfeleşte. Textul tău este un virus. Şi ei doi s-au molipsit. Iar de-acuma, fără Noty, nu va fi

în veci pornit."

9. lovem@il project

green se ridică, şocată. Se-nroşise dintr-o dată; ţopăia de fericire: Pretzel îşi venise-n fire!

„Prin urmare, totu-i gata! De citit ne apucăm! Şi lui derrida îi scriu, cînd cinăm cu baudrillard! Dar tu eşti prioritar. lovem@il-ul este pe hard. Fiindcă-ţi este adresat, te invit să îl citeşti cît de repede doreşti."

Ea şi vast se aşezară, ambii pe acelaşi scaun, care zîmbea încîntat de un cuplu-aşa stilat. Covorul se vălurise, paharele străluceau, filtrul de cafea pornise, NotyPretzel se pupau.

green deschise lovem@il project, vast se fîţîia pe scaun. Nerăbdarea-l măcina ca pe un bob de cafea.

lovem@il-ul se deschidea... faţa lui green se lungea: după ultimul cuvînt scris demult-demult de ea, Times New Roman se-nşira şi cuvinte desena!

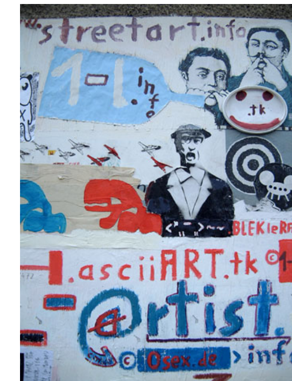
Începură să citească. Ea îşi trase răsuflarea, el de masă se ţinea. Iar sub ochii lor măriţi, *textul singur se scria...*

Cînd citiră „cînd citiră”, textul scrise „textul scrise”.

NotyPretzel transferau textul unul către altul, pe măsură ce-l citeau.

vast se tot ciupea de mînă şi pe green se sprijinea. green se scărpina pe nas şi-n monitor se holba. Şi rămaseră aşa.

10. send

lovem@il scrie, se tot scrie. Un virus spectaculos, ce pe sine se creează şi simultan accesează mintea celor ce-l citesc. Virusaţi fără scăpare, cei patru îl urmăresc.

Şi, deodată, mouse-ul iese dintre literele dese. Traversează fişierul şi, în loc de happy-end, apasă singur pe send.

© lovem@il project. INC